

JAMSESSION

Občasník Hudebního klubu v Orlové

6. číslo FANZINU

O PRÁZDNINÁCH

Na posledním klubovém posezení dne 14. června 2013 (Klub č. 23) se přítomní účastníci dohodli, že se během prázdnin, kdy převládají osobní a rodinné zájmy ve spojitosti s čerpáním dovolených, nebudou klubové akce konat. Dohoda však obsahovala doporučení ke scházení se v rámci jednotlivých domlův jak u piva, tak při konání nejrůznějších hudebních akcí v našem regionu. První velká akce se konala 29. června v orlovské restauraci Střelnice. Na „Akci roku“ vystoupily kapely Z Budy a The Bats, které se průběžně střídaly. Zlatým hřebem večera bylo vystoupení Mirka Koláčka, který zazpíval v doprovodu kapely Z Budy čtyři hity skupiny Rolling Stones. Mírek byl zpěvákem a kapelníkem v první orlovské rockové skupině The Tigers (1963-1966). Večer ukončil hrou na klávesy Vladimír Radič. Za doprovodu Radiče si zazpívala Zoja Chramostová a Vendula Malcharová. Přes všechny potíže s aparaturou mělo vystoupení velice slušnou úroveň, i když většina hudebníků má na vystoupení kritický pohled. Celou akci je potřeba vidět i z pozice pamětníků 60. let. Dlouho se na koncert těšili a přišli v celkem hojném počtu. Byli zvědaví na vystoupení po mnoha letech reaktivované The Bats a na každé vystoupení se zlepšující Z Budy. Nejvíce se však těšili na vystoupení Mirka Koláčka se zmiňovanou skupinou Z Budy. Důležité je, že se přišli bavit a přivítat se se známými a přáteli, s kterými kdysi dávno chodili na „Čaje o páté“. Ze strany publika nebylo slyšet sebemenší náznak kritiky nebo nespokojenosti s průběhem večera. Projevená přízeň má také svou vypovídající hodnotu a měla by všechny hudebníky motivovat do dalších hudebních aktivit.

Za velký úspěch orlovského rocku je možné považovat vystoupení alternativní skupiny Livelike, kteří jsou domovskou skupinou klubu Futra na festivalu DIRT + ROLL v Jičíně v Čechách. Dva dny 28.6. - 29.6. byly už tradičně věnovány různým závodům na kolech formátu BMX s podtitulem DIRT a festivalu rockových skupin s podtitulem ROLL. Mezi rockovými skupinami vystoupily Insanity Alert, Brain Dead, Crusher, Abraham, orlovští Livelike, po kterých vystoupila jedna z našich nejlegendárnějších skupin Už jsme doma. Livelike kromě klubu Futra vystupují často v ostravských klubech Plan-B, v Hudebním bazaru nebo v klubu Marley, který se nachází v areálu Černé louky. Čtyři studiové nahrávky této zajímavé orlovské skupiny je možné slyšet na www.bandzone.cz/k3.

Po tři dny 18.7. - 20.7. se konal v Ostravě už světově známý a uznávaný festival Colours Of Ostrava. V rámci festivalu se v Ostravě už tradičně scházejí hudebníci z méně frekventovaných hudebních oblastí jako je alternativní a nezávislý rock, world music nebo jazz. Řada jmen je povědomá jen zasvěcenému okruhu posluchačů, ale festival uvádí i interprety již zvukných jmen. Letos to byli Sigur Ros z Islandu, The Knife, The XX, Inspiral Carpets nebo Fanfara Tirana Meets Transglobal Underground. Součástí festivalu je řada doprovodných akcí jako divadlo, workshopy, diskuse nebo promítání filmů.

Další akcí, kde se setkali někteří členové Hudebního klubu, byly Dny piva a guláše pořádané v prostorách letního kina v Orlové. Akci pořádal Dům kultury města Orlové. Jeho součástí byla soutěž o nejlepší guláš, pohádkové odpoledne pro děti s včelkou Májou a krtečkem a bohatý hudební program, ve kterém vystoupili rockoví Grog z Bohumína, bluesová Pakostra Radka Pastrňáka, funkovi Ezyway, dechová hudba Hasičanka, orlovské popové Duo Classic a na závěr večera skupina Hedon z Polska. Ve stejný večer vystoupil na letní terase orlovské Koliby Pavel-Dodo Doležal & Dave-James-Tony Band. Remeslně dobře odehraný koncert, kterému se dá vytknout jen to, že celý repertoár tvoří jen přebrané hity.

Ve dnech 8. - 10. 8. 2013 proběhl v areálu karvinské Loděnice multižánrový festival Dokořán, který stejně jako v minulých letech nabídl svým posluchačům značnou porci alternativní hudby v podání interpretů z různých koutů světa. První den na festivalu vystoupili jazzoví Gangsters Of Swing Orchestra, v pátek zpěvák U-Cee s kapelou Flavour Band a český rapper Pauline Garand a DJ Cern. V sobotu vystoupila německá reggae kapela Jamaram a naše Terne Čhave. Festival je odvozen od nejvýznamnějšího festivalu v regionu Colours Of Ostrava, proto je jeho součástí spousta doprovodných akcí jako jsou divadelní představení, promítání filmů a pořady pro děti.

V pátek dne 16. srpna vystoupil v multižánrové aule Gong v Dolní oblasti Vítkovice v rámci festivalu Ostravských dnů Philip Glass, výrazná osobnost současné hudby. Narodil se v roce 1937 v Baltimore (USA) a je posledním z klasických představitelů americké minimalistické školy. Ve svých skladbách používá prvky opakovaní současně znějících motivů odlišných délek. Jeho skladatelská a interpretační tvorba je velice obsáhlá, zasahuje do všech oblastí soudobé moderní hudby včetně skládání hudby scénické a filmové. Philip Glass se svým doprovodem zahrál pětihodinovou skladbu „Music In Twelve Parts“. Festival experimentální hudby Ostravské dny se koná od roku 2011 a po Colours Of Ostrava je nejvýznamnějším festivalem v regionu.

V Českém Těšíně se v pátek 16. 8. a v sobotu 17. 8. konaly Hornicko-hutnické slavnosti. Tyto oslavy nahradily kvůli úsporám v OKD zrušené Hornické slavnosti, které se měly konat v Karviné a ve Staříči. V prvním dnu se na jevišti střídali interpreti z různých hudebních oblastí jako dívčí cimbálová muzika Iršava, Eliška Mrázová, Elvis Presley Revival Band, Noemiracles a výborná kapela z Polska Myslovitz. Ve druhém dnu pak vystoupili Václav Fajfrt, Gipsy Verk, Tabák, Medvěd 009, účastnice Superstar Markéta Konvičková a na konec heavymetalová legenda Citron.

Dne 18. srpna vystoupila v orlovském klubu Futra post rocková skupina Hidden By The Grapes, která pochází z rakouského Grazu. Je to již druhá skupina z tohoto města, která zahrála v Orlové. Před několika málo lety, to klub Futra ještě fungoval v prostorách pode Kulturním domem, zde vystoupili Killed By 9Volt Batteries. A jsme pomaličku u konce prázdnin, plní elánu a načerpaných zkušeností, nedočkaví, až se sejdeme zdraví a odpočatí v našem Hudebním klubu v Libuši. Doufejme, že už tou dobou budou vyřešené potíže majitele s pronájmem restaurace, o kterých jsem v průběhu roku tak často slyšeli.

Příští společné vystoupení skupin Z budy a The Bats se plánuje na vinobraní 21. září v restauraci Route 66.

-zrada-

90 LET ČESKO-SLOVENSKÉHO ROZHLASU. HISTORIE V KOSTCE

ČESKÝ ROZHLAS SLAVÍ V LETOŠNÍM ROCE KULATÉ JUBILEUM. PŘED 90 LETY SE Z PLÁTĚNÉHO STANU NA POLI V PRAZE - KBELÍCH OZVALO PRVNÍ HALÓ, HALÓ.

Pokusy o vysílání na území Československa začaly ale již po 1. světové válce. Dne 28. října 1919 u příležitosti vzniku Československé republiky byl z vojenské vysílací stanice, umístěné na pražské Petřínské rozhledně, odvysílán první rozhlasový pořad, složený ze slova a hudby. Pravidelné rozhlasové vysílání bylo zahájeno 18. května 1923 ve 20:50 ze stanu od skautů v Praze - Kbelích. Vysílalo se hodinu na dlouhé vlně, součástí vysílání bylo krátké ohlášení a koncert.

Československo se tak stalo jednou z prvních evropských zemí, kde vzniklo pravidelné vysílání. Průkopníky rozhlasového vysílání byli novinář Miloš Čtrnáctý, člen Spolku českých žurnalistů, Eduard Svoboda, podnikatel v oblasti radiotelefonie a Ladislav Šourek, ředitel firmy pro výrobu rozhlasových přijímačů Radioslava. Tito muži dali vzniknout společnosti Radiojournal, československé zpravodajství radiotelefonické, spol. s.r.o., v níž většinu kapitálu držela firma Radioslava. Společnost Radiojournal získala příslušnou licenci k provozování vysílání od ministerstva pošt. Miloš Čtrnáctý se stal ředitelem programu, Alois Svoboda technickým ředitelem. Hlavní zdroj zisku společnosti Radiojournal byla koncese, poplatky z vlastnictví rozhlasových přijímačů. První koncese byla udělena v září 1923. K propagaci rozhlasového vysílání a získávání nových koncesionářů byly pořádány veřejné poslechy na různých místech Prahy. V roce 1923 také začal vycházet měsíčník Radiojournal, který informoval o rozhlasovém vysílání. V lednu 1924 byl odvysílán první pořad určený posluchačům v zahraničí, vysílalo se anglicky a v esperantu. V květnu téhož roku se v tisku poprvé objevilo slovo „rozhlas“, do té doby se užívalo výrazu „radiofonie“, případně anglický výraz "broadcasting". V prosinci 1924 bylo ukončeno vysílání ve stanu v Praze-Kbelích, studio se přesunulo do budovy nákupny na Fochově třídě (dnes Vinohradská) v Praze. V roce 1925 spol. Radiojournal odvysílala první přenos koncertu České filharmonie, první přímý přenos bohoslužby a první přímý přenos projevu prezidenta T.G. Masaryka. Vzhledem k tomu, že Československá republika byla národnostně smíšeným státem, bylo zahájeno vysílání pro německou, maďarskou a rusínskou menšinu. Příjem z koncesních poplatků na rozvoj vysílání nestačil.

Proto se v roce 1925 stal majoritním vlastníkem společnosti Radiojournal stát prostřednictvím Ministerstva pošt. V roce 1926 bylo zavedeno několik novinek. Začal se vysílat časový signál, objevily se pravidelné zprávy, které pro společnost Radiojournal vyráběla Československá tisková kancelář. Vznikla také první rozhlasová hra - náladová kompozice „Přástky“ vysílaná v době propagačního týdne rozhlasu v listopadu 1926. Vysílání zahájily stanice v Brně a Bratislavě. V roce 1926 byl založen orchestr Radiojournalu, který vytvořil základ dnešního Symfonického orchestru Českého rozhlasu. Koncem 20. let zahájily provoz další dvě stanice - v Ostravě a Košicích. Zlatým věkem předválečného rozhlasu byla 30. léta. Počet koncesionářů rostl, v roce 1937 byl zaregistrován miliontý majitel rozhlasového přijímače. Program obohatily prakticky všechny žánry, od naučných pořadů a sportovních reportáží přes vážnou hudbu po kabaret. V programové nabídce byly i krátké pořady v esperantu, angličtině nebo němčině určené posluchačům v zahraničí. K rozvoji vysílání přispívaly různé technické novinky. Např. v pol. 30. let byl zaveden blatnerfon, předchůdce dnešního magnetofonu, který zaznamenával zvuk na ocelový pásek. Koncem roku 1933 se rozhlas přestěhoval do budovy na Fochově třídě (dnes Vinohradská), ve které sídlí dodnes. Ve 30. letech začaly některé evropské státy (Velká Británie, Německo, Rusko) vysílat na krátkých vlnách. S blížící se válkou se tak snažily v zahraničí získat posluchače pro své politické názory. Na tuto propagandu zareagovalo Československo. 31. srpna 1936 zahájila společnost Radiojournal vysílání na krátkých vlnách do zahraničí. Vysílalo se v pěti jazycích 4 hod. denně. Do konce 30. let objem vysílání několikanásobně vzrostl. Po okupaci Československa a vytvoření Protektorátu Čechy a Morava 15.3.1939 byl rozhlas sloučen s německým protektorátním vysíláním do skupiny Sendegruppe Böhmen und Mähren. Tak jako Československý film, tak i rozhlas, přejmenován na Rozhlas Čechy-Morava, nyní podléhal pod německé ministerstvo propagandy vedené ďábelským mistrem slova Josephem Goebbelsem. Pracovníci židovského původu museli odejít, další byli nuceni se podřídit taktovce říšské propagandy. Zdaleka ne všichni se ale chtěli podřídit. Některé to stálo život. První obětí z řad pracovníků rozhlasu byl slovenský redaktor zpravodajství Pavol Donner. Dne 15.3.1939, v první den okupace, skočil z okna. I další redaktoři projevovali nesouhlas s nacistickou okupací. Přímou v živém vysílání si to dovolil dr. František Kocourek, a to pomocí mystifikace v dnes již legendární reportáži z přehlídky německé branné moci na Václavském náměstí 19.3.1939. Reportér předstíral neznalost němčiny, naivitu a šifroval své skutečné myšlení o dané situaci do umně vytvořených vět. Poté, co Kocourek odmítl pracovat pro nacistickou diktaturu, dával naději lidem na veřejných přednáškách, kdy opět takticky naznačoval pravý smysl svých slov. Za tuto svou činnost byl nakonec v červnu 1941 zatčen a deportován do Osvětimi, kde v květnu 1942 zemřel. Od začátku okupace na rozhlas dohlížel vrchní cenzor SS-Hauptsturmführer Wolfram von Wolmar, který jím byl do roku 1943, kdy byl z této funkce odvolán. Poté získal moc nad rozhlasem ministr školství a osvěty Emanuel Moravec - bývalý legionář, vlastenec, odpůrce Mnichovské dohody a kolaborant Moravec nejen cenzuroval pořady novinářů, ale i projevy prezidenta Emila Háchy či členů vlády. Rovněž se v rozhlase vysílaly dvakrát týdně Moravcovy komentáře, ve kterých šířil nacistickou ideologii. Vysílání do ciziny na krátkých vlnách bylo omezeno na dvě hodiny v češtině. V průběhu 2. světové války se vysílalo na české území z Moskvy a Londýna, kde sídlila československá exilová vláda. Poslech tohoto vysílání v Protektorátu Čechy a Morava byl stíhán vysokými tresty. 5. května 1945 bylo výzvou rozhlasu zahájeno Pražské povstání. Následné boje v okolí rozhlasu si vyžádaly řadu obětí na životech a vážné poškození budovy rozhlasu. Po válce bylo obnoveno vysílání do zahraničí na krátkých vlnách. Změny doznala výroba zpráv, které se již nevyroběly v ČTK ale v Československém rozhlase. Po převzetí moci komunisty v r. 1948 byl Československý rozhlas zestátněn. Na příštích 40 let začala média v Československu sloužit „lidu a komunistické straně“.

V roce 1948 proběhla v Praze mezinárodní rozhlasová výstava MEVRO, kde bylo poprvé předvedeno televizní vysílání. 50. léta jsou odrazem zostřené ideologické války i technického pokroku. Československý rozhlas vysílal na dvou celonárodních okruzích - Praha a Bratislava, byly postaveny nové vysílače, vznikaly nové regionální stanice. V r. 1952 začal Československý rozhlas rušit vysílání Svobodné Evropy. Vznikla také Hlavní správa tiskového dozoru, která plnila roli cenzury. V r. 1953 začala vysílat Československá televize. Do r. 1957 bylo televizní vysílání součástí Československého rozhlasu. Počátkem 60. let bylo spuštěno FM vysílání v tzv. východní normě v pásmu 60-80 MHz na okruhu Československo II. V 60. letech došlo k postupné politické liberalizaci, kterou československá média včetně rozhlasu hojně využívala. Období označované jako Pražské jaro ukončila okupace Československa vojsky Varšavského paktu dne 21. srpna 1968. Podobně jako v závěru druhé světové války došlo k boji o rozhlas. Střet Pražanů spolu s pracovníky rozhlasu se sovětskými vojáky si vyžádal kolem 15 obětí. Sovětské vojáky nakonec budovu rozhlasu obsadili, ale pracovníkům rozhlasu se do začátku září dařilo pokračovat ve vysílání z jiných objektů. Z budovy Československého rozhlasu bylo vysílání obnoveno 9.9.1968. V následném období, označovaném jako normalizace, musely pro své politické názory odejít z rozhlasu stovky redaktorů. V r. 1970 vznikl celonárodní okruh Hvězda, který přinášel zpravodajství 24 hod. denně. Ve stejném roce se začalo na FM vysílačích ve významnější míře vysílat stereo. V roce 1972 vznikla stanice Vltava, pokrývající území České republiky, která přinášela vážnou hudbu a literární dramaturgii. Rovněž bylo zahájeno vysílání interprogramu Radia Praha. Šlo o pětihodinový hudební program, každých 15 min. přerušovaný zprávami v češtině, slovenštině, němčině, francouzštině a angličtině. Vysílání interprogramu bylo určeno cizincům na území Československa a v sousedních státech. v 70. letech kulminovala produkce Radia Praha na krátkých vlnách. Vysílalo se v deseti jazycích 37 hod. denně. V tomto duchu Československý rozhlas fungoval až do pádu komunistického režimu. Krátce před tím - v roce 1988 bylo pod vlivem sovětské perestrojky ukončeno rušení cizích rozhlasových stanic. Po "sametové" revoluci v listopadu 1989 se vysílání Československého rozhlasu postupně oprostilo od ideologického balastu a vrátilo se k cílům, které rozhlasu náleží, t.j. nezaujatě informovat, vzdělávat a bavit. Rádio Praha znovu zavedlo původní znělku z Novosvětské symfonie Antonína Dvořáka, kterou používalo do roku 1936. V roce 1990 se Československý rozhlas stal členem Evropské vysílací unie EBU. V r. 1991 byl zřízen zákonem Československý rozhlas jako veřejná instituce, nezávislá na státu a financovaná z koncesionářských poplatků. Generálního ředitele jmenuje Rada volená parlamentem. Zákon rovněž umožnil vznik komerčních rozhlasových stanic. Po zániku Československa 1. ledna 1993 vznikl Český rozhlas. Jeho součástí byly tři celoplošné stanice a síť regionálních studií. Mezi stanice s celonárodním dosahem patří Radiožurnál (hudebně-zpravodajská stanice), stanice Praha (rodinná stanice pro naučné a zábavné pořady) a Vltava - stanice literatury a vážné hudby. V r. 1995 začal vysílat nový celoplošný kanál Český rozhlas 6 / Rádio Svobodná Evropa, zaměřený na politickou publicistiku, analýzy a komentáře. Šlo o stanici, vysílající na středních vlnách, jejíž program byl sestaven z pořadů Českého rozhlasu, českého vysílání Svobodné Evropy, BBC, Deutsche Welle a Hlasu Ameriky. Partnerské rozhlasové stanice postupně ustoupily od spolupráce. Od roku 2002 stanice fungovala jako Český rozhlas 6 a všechny programový obsah byl vyráběn v Českém rozhlasu. V roce 2000 byl uveden do provozu „studiový dům“ Českého rozhlasu s moderním digitálním vybavením. Tím také skončila víc než půl století trvající éra magnetofonových pásků. V roce 2007 Český rozhlas zakoupil kancelářskou budovu na rohu Balbínovy a Římské ul. Vznikl tím komplex tří budov, přístupný z Vinohradské a Římské ulice, který umožnil dlouho odkládanou rekonstrukci historické budovy rozhlasu Vinohradská 12.

Vstup do nového tisíciletí je charakterizován nástupem nových technologií. Rozhlas šíří všechny své programy vedle standardního FM/AM vysílání také prostřednictvím vysílačů (DVB-T), přes satelit, kabel, samozřejmě je poslech přes internet a telefony. Vysílání v systému DAB je zatím v rovině testování. Vznikly čistě digitální stanice jako Rádio Wave pro posluchače rockové nezávislé hudby, Český rozhlas Leonardo, věnovaný popularizaci vědy, Český rozhlas D-dur, zaměřený na klasickou hudbu a Rádio Česko, které dodávalo český program do vysílání BBC. V roce 2011 v důsledku úsporných opatření přestalo po 75 letech vysílat Rádio Praha na krátkých vlnách a nadále šíří svůj obsah především prostřednictvím internetu. Na jaře 2013 byly zřízeny další dvě digitální stanice - Rádio Junior, určené nejmenším posluchačům, a Český rozhlas Jazz. Zároveň ukončily své vysílání Český rozhlas 6, Rádio Česko a Český rozhlas Leonardo. Ve stejné době vznikla nová stanice analytické publicistiky Český rozhlas Plus. Vysílá od 16 do 24 hod. na středních vlnách a v digitálních technologiích. V období posledních několika málo let Český rozhlas začal multimedializovat svůj obsah a významně využívá fenoménu sociálních sítí.

Budova Českého rozhlasu v Praze dnes.

Rozhlasový autobus Tatra z r. 1935.

Studio Českého rozhlasu.

SAM PHILLIPS-SUN RECORDS 1952-1969

Pokud bychom se vydali hledat kořeny rock and rollu, předchůdce i současné rockové hudby, musíme zahledat hluboko v historii a vrátit se do doby na přelomu 40. a 50. let minulého století, kdy je nemožné minout jméno Sama Phillipse a jeho Sun Records.

Narodil se 5. ledna 1923 ve městě Florence (stát Alabama, USA) v rodině chudého farmáře. Během studia hraje ve školní skupině. Po svatbě s Rebeccou Rufus v r.1942 vstřebává první hudební zkušenosti jako DJ a rádiový inženýr v lokální rozhlasové stanici WLAY.

Od roku 1945 je na další čtyři roky hlasatelem a zvukařem v rádiu WREC. V rádiu WREC uvádí oblíbený pořad „Saturday Afternoon Tea Dance“, ve kterém pouští hudební nahrávky z oblasti popu, jazzu a blues. Pořad je prostřednictvím CBS vysílaný do celonárodní sítě. Splnění velkého snu, mít vlastní nahrávací studio, nadejde v říjnu 1949, kdy podepisuje smlouvu o pronájmu skladu, který se nachází na rohu Union a Marshall Avenue v Memphisu za 150 dolarů měsíčně. S pomocí kamaráda z WREC rádia začne studio ihned vybavovat. Studio otevírá 3. ledna 1950. Jeho základní vybavení tvoří pětivstupový mixážní pult značky Presto a studiový magnetofon PT 900, rovněž se značkou Presto. (Původní elektro vybavení slouží až do r. 1954, kdy je nahrazeno dvěma na svou dobu moderními rekordéry Ampex 350.). Krátce po otevření nahrávacího studia zakládá Sam Phillips gramofonovou firmu The Phillips s doplňkem „The Hottest Thing In The Country“. První desku „Boogie In The Park“ (P 9001) natočil s Joe Hill Louisem v srpnu 1950 s nákladem 300 kusů.

Ve studiu s názvem Memphis Recording Service natáčí řada později slavných bluesových hudebníků jako B.B. King, Howlin' Wolf nebo Junior Parker. Gramodesky s ve Phillipsově studiu natočenými nahrávkami vydávají dnes rovněž legendární gramofonové firmy Chess Records a Modern Records.

V roce 1951 v březnu přichází první epochální moment v činnosti Sama Phillipse. S neznámým interpretem blues Jackie Brenstonem a jeho doprovodnou kapelou Delta Cats nahrává 10"/78 ot. desku „Rocket 88 // Come Back Where You Belong“ (Chess Rec. 1458), která je obecně považována za vůbec první natočený rock and roll! Deska je také zajímavá tím, že v doprovodné kapele Jackie Brenstona hraje a je i autorem skladby „Rocket 88“ tehdy 19 letý Ike Turner, který se mnohem později proslavil v duetech se svou manželkou Tinou.

V únoru 1952 transformuje s pomocí svého bratra Judda nahrávací studio Memphis Records Service. Mění při tom název špatně fungující gramofonové firmy The Phillips Records, kterou založil v roce 1950, krátce po otevření studia na Sun Records. Logo firmy a všech středových etiket tvoří žlutě zářící slunce, které kolem sebe rozdává noty dobré pohody. Je to symbol Samova neustálého životního optimismu. Jednoho srpnového dne roku 1953, v době určené pro polední přestávku, vstupuje do studia tehdy devatenáctiletý, neznámý Elvis (Aaron) Presley. Za 4 dolary ve studiu nahrává jedinou desku se skladbami „My Happiness//This Is Where Your Heartache Begin“.

Legenda pozdějšího data praví, že to byl dárek k narozeninám jeho matky Gladys. Skutečnost je však prostější. Presley, který měl odposlouchanou černošskou hudbu z hracích automatů, byl obdivovatelem a stálým hostem gospelových koncertů a trávil mnoho času v obchodě s gramodeskami, hrál také celkem obstojně na kytaru a piano a to přesto to, že neuměl noty, chtěl pouze vyzkoušet své možnosti a schopnosti. Jediný exemplář této 78 ot. gramofonové desky je ve vlastnictví Presleyho rodiny a je sběrateli považován za nejdražší desku na světě. Dokonce se nikdy neuvádí ani její orientační cena, pouze termín „priceless“, což je výraz pro nevyčísitelnou hodnotu. Později, když Phillips a jeho asistentka Marion Keisker debatovali nad tím, kdo by mohl být vhodným typem dobrého zpěváka, oba se rozpomněli na nesmělého Elvise, jak před nedávnem v Sun Records natáčel svou náhodnou desku a pozvali Elvise na 26.6.1954 do studia k předběžnému rozhovoru. Hned na to začal Phillips jednat s kytaristou Scotty Moorem a basistou Bill Blackem, kteří v té době hráli v c & w skupině The Starlight Wranglers, aby si Elvise poslechli a vytvořili jeho doprovodnou skupinu. Tato volba nebyla náhodná. Phillips věděl o hudebních a instrumentálních kvalitách Moora a Blacka.

Ještě před Elvisem, v květnu 1954, totiž velice zdařile doprovázeli jako studioví hudebníci Doug Poindextera na desce „My Kind Of Carrying On“ // „Now She Cares No More For Me“ (Sun 202). Hned na druhý den 5.7.1954 bylo s Elvisem domluveno nahrávání. Ve studiu Elvis za doprovodu Scottyho a Billa natočil nejdříve song z repertoáru Binga Crosbyho „Harbor Lights“ a country and westernovou baladu „I Love You Because“. Mimo nahrávání, během večerního odpočinku, Elvis začal pobrnkávat na kytaru svou oblíbenou píseň z repertoáru bluesmama Arthura „Big Boy“ Crudupa „That's All Right“. Postupně se k němu přidali Scotty a Bill. Sam Phillips, který v šoku tu „novou“ hudbu poslouchal, se po skladbě nevěřícně optal: „Co jste to dělali?“ a odpovědí mu bylo: „My to nevíme.“ Později se začalo tradovat, že to byl dějinný okamžik, kdy vznikl rock and roll!. V srpnu vychází „That's All Right“ // „Blue Moon Of Kentucky“ na desce (Sun 209). Pod Phillipsovým vedením měsíc nato ještě vychází druhá deska „Good Rockin' Tonight“// „I Don't Care If The Sun Don't Shine“ (Sun 210). Tak jsme se dostali k druhému epochálnímu počínu Sam Phillipse, kterým je objevení ohromného talentu Elvise Presleyho.

Začátkem r. 1955 se stává Elvisovým manažerem Colonel Tom Parker, který kromě talentu okamžitě domyslel i obrovské příjmy, které mohou přijít s Elvisovou kariérou. Už pod Parkerovým dohledem vyšly u Sun Records ještě tři další singly „Sun“ 215 (01.1955), „Sun“ 217 (05.1955) a „Sun“ 223 (08.1955). Všech pět desek je nahraných s doprovodem Scotty Moora a Bill Blacka. Jsou spolu s Elvisem oficiálně uváděni jako spoluinterpreti u všech pěti desek, které obsahují dohromady deset skladeb. Obecně se má za to, že i přes to, že Elvis v budoucích letech natočil stovky úžasných písní, tak se už nic z toho oněm deseti skladbám nahraným pro Sun Records, které překypují svou neskutečnou hudební čistotou, upřímností, bezprostředností, neovlivněností a novátorstvím, nic nevyrovnalo.

V průběhu roku 1955 se vyhrcojí Phillipsovy finanční problémy. Pod jejich vlivem a také pod tlakem Elvisova manažera, který o finančních problémech věděl, se Phillips rozhodl prodat Elvisův kontrakt. Pro gramofonové firmy Atlantic a Capitol byla požadovaná částka příliš vysoká, až kontrakt koupila v listopadu společnost RCA za 35.000 dolarů, plus 5000 dolarů za

honoráře, které Phillips dlužil Presleymu. Na svou dobu horentní suma, ale dlouhodobě zanedbatelná vzhledem k ziskům, které do dnešního dne Elvis pro RCA přináší.

Elvis se ještě jednou dne 4.12.1956 do studia Sun Records vrátil, aby natočil spolu s Carl Perkinsem, Johnny Cashem a Jerry Lee Lewisem hudební session, ale už pro firmu RCA. Ze session vzešlo 47 skladeb, které jsou směsicí rock and rollu, blues, country a spirituálu. Část skladem však vyšla na albu až v roce 1981 (Charly Rec. LP # 1006) a komplet na dvoj-CD „THE COMPLETE MILLION DOLLAR SESSION“ (Charly Rec. CDX 20) v roce 1987. Phillipsovi se podařilo dostat do studia k improvizovanému natáčení čtyři talentované hudebníky, které sám objevil. Sestava Presley-Perkins-Cash-Lewis je první vytvořenou supergroup a hudebně je session považována za nejlepší v historii rocku.

Elvisův úspěch přilákal do Sun Records další nadějně zpěváky. Ty nejúspěšnější, kterými se stali Perkins, Cash a Lewis jsme již zmínili. Co do významu k nim ještě patří Roy Orbison. Spolu s Elvisem představují to nejlepší, co populární hudba minulého století přinesla. Jejich tvorba je nedílnou součástí světového kulturního dědictví. Neméně dobrými byli i další interpreti jako Billy Riley, Sonny Burgess, Billy Emerson, Roscoe Gordon nebo Charlie Feathers. Postupně jsou však všichni důležití zpěváci pohlceni velkými gramofonovými společnostmi. Perkins a Cash podepisují v r. 1958 kontrakt s Columbia Records a Roy Orbison s Monument Records. Ve stejném roce Phillips zakládá novou gramofonovou firmu Phillips International. O dva roky později otevírá nové studio na Madison Avenue č. 639. 1.července 1969 kupuje Sun Records Shelby Singleton, který je producentem v Mercury Records. Do tohoto dne u Sun records vydržel Jerry Lee Lewis. V současnosti je vlastníkem archivu Sun Records a tím i držitelem autorských, licenčních a nahrávacích práv Paul McCartney. O dvou nejvýznamnějších momentech v životě Sama Phillipse jsme se již zmínili. Byly jimi natočení prvního rock and rollu v podání Jackie Benstona, druhým je objevení talentu Elvise Presleyho. Významné je i to, že Phillips dokázal najít spojení černošského rhythm and blues, gospelu (spirituálu) a country hudby. V předpresleyovkém období od února 1952 do července 1954 vydal Sam Phillips 35 „singlovek“ (Sun 174-208). 28 je s vyloženě černošskými interprety blues a gospelu. Výsledkem spojení s běloškou country hudbou bylo vytvoření základu pro nové hudební styly rock and roll a rockabilly, které byly akceptovatelné pro široké bělošské vrstvy obyvatelstva. Po prodeji kontraktu Elvise Presleyho objevuje další, později slavné interprety populární hudby. Vytvořil první supergroup (Million Dollar Quartet) a rovněž vytvořil prototyp nezávislé gramofonové firmy.

Phillipsovi se dostalo mnoha ocenění. Jako nehudebník byl zařazen postupně do Síní slávy. Do Rock And Roll Hall Of Fame (1986), do Blues Hall Of Fame (1998) a v roce 2001 do Country Music Hall Of Fame. Dne 30.7.2003 bylo studio Sun Records zařazeno mezi oficiální americké kulturní památky. Během ceremoniálu, který se uskutečnil ve Washington D.C., pronesl sekretář pro vnitřní věci Gale Norton: „A nemůžete mluvit o historii rock and rollu, aniž byste zmínili jméno Sama Phillipse a společnosti Sun Records. Americká kultura a americká společnost se díky tomu, co se dělo v Sun Records v 50. letech, naprosto nenávratně změnilo“. Dodejme, že tehdejší události ovlivňují hudbu a kulturu v celosvětovém měřítku podnes. Současná vývojová úroveň populární hudby, jejíž součástí je i hudba rocková, je ve své podstatě pokračujícím vývojem rock and rollu.

Sam Phillips se tohoto slavného okamžiku nedomohl. Zemřel 29. července 2003, den před vyhlášením Sun Records americkou národní památkou.

SUN RECORDS - SINGLES DISCOGRAPHY

# 174	JACKIE BOY & LITTLE WALTER	: Sellin' My Whiskey	1952
		Blues In My Condition	
# 175	JOHNNY LONDON	Drivin' Slow	03.1952
		Flat Tire	
# 176	WALTER BRADFORD & THE BIG CITY FOUR	Dreary Night	1952
		Nuthin' But The Blues	
# 177	HANDY JACKSON	Got My Application Baby	1952
		Trouble (Will Bring You Down)	
# 178	JOE HILL LEWIS	We All Gotta Go Sometime	1952
		She May Be Yours	
# 179	WILLIE NIX-THE MEMPHIS BLUES BOY	Seems Like A Million Years	1952
		Barber Shop Boogie	

Úplná diskografie je na internetových stránkách www.fonorama.cz

Pozn.: prvních 5 „singlovek“ (174-179) existuje jen v 10"/78 otáčkové verzi. V následném období desky vycházely souběžně i ve verzi 7"/45 ot. Přechodné období, kdy se vyráběly obě verze, trvalo do přelomu 50. a 60. let minulého století. Z této pozice je nemožné to určit detailně, stejně obtížné je přesnější datování a rozlišení mono a stereo formátů.

Záhadou zůstává, proč pro číslování „singlovek“ nebylo zvoleno číslo počáteční, např. od 1, 01 nebo 001, ale číslo 174. Podobně číslovány jsou EP (107-117) desky. Časově je za první desku Sun Records označován singl s č. 175. První album pro Sun Records natočil v roce 1957 Johnny Cash (With His Hot And Blue Guitar, LP 1220). Také série alb má zřídka používané číslování v pětičíselném odstupu (LP 1220, LP 1225, ...). Diskografie uvádí všechny desky vydané původní Sun Records až do roku 1969, kdy Phillips prodal společnost Shelby Singletonovi. Pokud mezi sběrateli poštovních známek existuje „Modrý Mauritius“, tak pro sběratele gramofonových desek je tím „Modrým Mauritiem“ vše, co se Sun Records souvisí. Pokud se nějaká deska ve svém originálním vydání objeví v aukci, její cena dosahuje až pětimístných dolarových hodnot.

Zdroje : Randal C. Hill : The Official Price Guide To Collectable Rock Records (House Of Collectibles, Inc., ed.1, cca.1979), Wikipedia internet, vlastní archív, Schwann 1, Schwann 2., New Records, Gramophone Popular Catalogue, Neal Umphred: Goldmine's Rock'n'Roll 45 RPM Record Price Guide (3rd ed.), New Musical Express, Melody Maker, Record Collector.

Foto: The Sam Phillips Story (2CD, Charly SNAD 530).

Zpracoval: Zdeněk Rada

Zemřel ostravský písničkář Pepa Streichl

Ostravský písničkář Pepa Streichl (vl. jménem Josef) zemřel dne 12. 8. 2013, uvedly jeho internetové stránky. Na scéně působil od šedesátých let minulého století.

Josef Streichl se narodil 8. září 1949 v Orlové. Od svých 14 let hrál na později upravenou mandolínu, kterou omylem dostal jako vánoční dárek, jelikož si babička myslela, že je to kytara. Jako písničkář začínal samostatně vystupovat v roce 1968, pohyboval se zejména v oblasti folku a blues. Spolupracoval se slavnými kolegy Pavlem Dobešem, Jarkem Nohavicou, později s Jaroslavem Wykrentem.

V sedmdesátých letech spolupracoval se sdružením Šafrán a často se účastnil i Folkových kolotočů v Ostravě – Porubě, kde poprvé na svém recitálu pozval na pódium Jaromíra Nohavicu, tehdy neznámého mladíka.

Koncem 70. let minulého století podepsal Streichl spolupráci s komunistickou státní bezpečností (StB). Stal se agentem s krycím jménem Španěl. V hledáčku Státní policie byl od roku 1969, kdy během výkonu základní vojenské služby zazpíval vlastní píseň, která obsahovala jednu sloku znevažující vojenskou invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa, za což byl vojenským soudem odsouzen k 4 měsícům vězení. Sloka písně zněla: „Nyní, zas po létech dlouhých, vtrhli k nám křížáci, místo křížů měli hvězdy, byli to bratři Rusáci“. Po návratu z vojny byl neustále sledován a spolupráci podepsal v obavě o svou rodinu. Je prokazatelně prvním odsouzeným hudebníkem po roce 1968. Později spolupráci s StB přiznal a označil to za své selhání. „Toho dne jsem ztratil svoji hrdost a stydím se sám za sebe. A stydět se budu až do konce svého života,“ uvedl v omluvě.

Na začátku devadesátých let měl mozkovou mrtvici, ale uzdravil se a znovu začal hrát. Vystupoval se skupinou Truc Blues, ve které hrál i ostravský jazzový houslista a kytarista Richard Kroczek starší, a od roku 2002 sólově nebo s triem, příležitostně se vrací i k folku. Vydal alba Samota, samota (1990), Pepa Streichl a Truc Blues (1995), Live for friends (2002) a Za dveřmi (2007). V roce 2012 vyšla archivní nahrávka jeho koncertu Koncert 1984. Poslední jmenované koncertní CD je součástí čtyřalbové série vydané mezinárodním koncertem EMI v edici Archivy.

Kromě koncertu Pepy Streichla série obsahuje koncerty Jaromíra Nohavici, Karla Kryla a Pavla Dobeše. Majitelem všech nahrávek je orlovský kulturní aktivista Stanislav Kaczor, který po vydání série protestoval, jelikož EMI porušila dohodu o obalech nahrávek a provedla je ve formě navozující podezření, že nahrávky jsou z archivu StB. Jaromír Nohavica proti vydání své nahrávky silně protestoval, Karel Kryl již nežil, Streichl si za hudbou stál a nechal vše na odbornících z EMI, vyjádření Pavla Dobeše není známé.

Jeho blízcí přátelé o něm prohlašují, že byl pravým bluesmanem. Jeho písně byly vyobrazením jeho života, o který se dělil s kamarády, holkami, bary, který byl bojem se závislostí na alkoholu a nezdravým způsobem života, mezi střídajícími se obdobími smutku a radosti. Ještě v sobotu 10. srpna 2013, dva dny před úmrtím, hrál v ostravské kultovní restauraci U Rady ke stému výročí jejího založení. Všem, kteří ho znali, bude jeho hudba chybět. Poslední rozloučení se uskutečnilo v pondělí 19. srpna 2013 ve 14.00 hodin ve velkém sále krematoria na Slezské Ostravě.

Dle článku Stanislava Dvořáka na internetových stránkách Novinky a vlastních znalostí napsal Zdeněk Rada

Malá hudební historie Orlové

Tentokrát trochu předběhneme a necháme ochutnat přehled toho, co přijde, až bude čas

Bigbeatové skupiny 60. let působící v Orlové a okolí

Melancholie a touha po ztraceném jsou asociace, které pocitujeme, když se díváme na záběry krajiny našeho vyrůstání a posloucháme hudbu svého mládí. I když jsme jinde, kde jsme nyní doma a plně spokojeni, přesto ty obrazy vyvolávají vzpomínky bezprostředního mládí, kdy ještě vše vypadalo možně a dosažitelně. Nyní vychutnáváme to, co nám svět nabízí, ale to už není to rozdychtěné očekávání toho, co je ještě možné, či to, co přijde; kognitivní evaluace alternativ, které si zaplatíme; to je náš život.

V žádném případě nezajímavý či nudný, ale to kouzlo očekávání toho, co se z toho vyvine, je pryč; člověk už mnoho zažil, spoustu zná, může si leccos zaplatit a nemá skoro žádné iluze.

Svět se s novými generacemi neustále mění a je otázkou, jestli všechno nové je lepší a dokonalejší. Jen čas prověří kvalitu věcí a hodnot. To se týká i hudby.

Koláček Miroslav
zpěv

Poledník Antonín
kytara

Kazík Vlastimil
bicí, klávesy

Bronček Lumír
bicí

Křístek Vilém
kytara

1963

Studentské hudební seskupení v Orlové

S nástupem rokenrolu ve světě začala i v Orlové s touto hudbou experimentovat mládež. Je těžké zjistit, kdo byl první. Studentské hudební seskupení se vytvořilo v roce 1963 na orlovském gymnáziu. Fotografie jsou použity, až na jednu, z maturitního tabla vyrobeného v roce 1966. Studenti se scházeli nepravidelně a hráli pro svou zábavu. Základy získali v hudební škole. Nejčastěji nacvičovali v kulturní místnosti brigádnického domu Koksozny Lazy, kde pracoval otec Antonína Poledníka. Ten zajistil místnost a půjčoval chlapcům své elektronkové rádio, superhet značky IRON, které používali jako zesilovač. Rodina Poledníků bydlela v Lazích nedaleko koksozny, a tak hoši vozili rádio na vozičku. I když všichni mladí muzikanti té doby vystupovali suverénně, neobešli se bez pomoci dospělých, neřídka to byli členové, nebo dokonce funkcionáři KSČ. Na fotografii výše je Tondova „gibsonka“, s kterou tehdy hrál a na fotografii vpravo z 50. let 20. století je část kulturní místnosti brigádnického domu s klavírem.

Foto: Bohuslav Bystrouň

Pro neshody s profesory Miroslav Koláček záhy opustil studium a začal pracovat v dělnické profesi. Mnozí tvrdí, že byl první člověk, který nosil v Orlové dlouhé vlasy. Dalo by se říci, že současně se studenty na orlovském gymnáziu začali nacvičovat nový styl hudby i jiní mladí lidé z Orlové, kteří okamžitě přizvali Koláčka na zkoušku. Po krátkém čase se Koláček stává zpěvákem této skupiny. Rokenrolová skupina hrála pod názvem The Tigers v tzv. skleníku mezi evangelickým kostelem a novou sokolovnou, v té době pojmenovanou Baník. „Skleník“ byla prosklená víceúčelová hala TJ Dolu Doubrava používána hlavně stolními tenisty, judisty a karatisty. Byla postavená na základech židovského chrámu vypáleného nacisty na začátku 2. světové války.

Současně vznikaly bigbeatové skupiny v Orlové a okolí: The Rakes, Caravel, Polaris, Spiders; později The Bats, The Mobs a další. Letos je to přesně 50 let, neuvěřitelné celé půlstoletí, a ta „naše“ hudba stále žije. Před 50 léty jsme diskutovali, jak bude svět a hudba vypadat až budeme staří. Tím jsme mysleli dobu, kdy nám bude 30 nebo 40 let. Lidé v padesáti nám připadali jako beznadějně přestárlí. Dnes nám je přes šedesát a více a stále se cítíme mladí. Povzbudivé je, že se dnes najdou mladí muzikanti, kteří jsou ochotni doplnit řádnou řadu starých rockerů.

1963 - 1967

Koláček Miroslav
Zpěv a foukací harmonika

Šebesta Pavel
První kytara

Matušek Robert
Basová kytara

Noga Bohuslav †
Druhá kytara a vokály

Likus Jiří
Tenorsaxofon

Kucharčík Ivan
Bicí

Původní složení z roku 1963

THE TIGERS

Bohužel fotografie skupiny se nezachovala.

„Skleník“ v pohledu od evangelického kostela. Za ním je vidět bývalou sokolovnu.

Fotografie: Puhr Miroslav 1961.

THE RAKES 1963 - 1964

Zleva:

- Svatopluk Křížek (basová kytara)
- Lubomír Gurecký (doprovodná kytara)
- Karel Kuš (bicí)
- Roman Holtzer (sólová kytara) - *kapelník*
- Václav Kabot (tenorsaxofon)

1964 – z vystoupení v DK Dolu Čs. Pionýr I na Evžence, později Důl Fučík

CARAVEL 1964 - 1965

Zleva:

- Karel Kuš (bicí)
 - Jan Čarnecký (doprovodná kytara, zpěv)
 - Roman Holtzer (sólová kytara) - *kapelník*
 - Svatopluk Křížek (basová kytara)
- Skupina CARAVEL vznikla ze skupiny The RAKES*

1965 – hráli v Orlové Porubě v restauraci Horník, dříve Hotel Albrecht

POLARIS 1963 - 1965

Zleva:

- neznámý
- Bohuslav Rokoš (sólová kytara, zpěv)
- Miloslav Stankuš (doprovodná kyt.)
- Bořivoj Salamon (doprovodná kyt.)
- vzadu u bicích Pavel Vaňura (není vidět)

1963 – skupina hrála v kulturním domě Dolu Čs. Pionýr I na Evžence

Zleva:

- Bohuslav Rokoš (basová kytara)
- Pavel Vaňura (trubka)
- Jaroslav Sabiniok (klarinet) †
- Ivan Kucharczik (zpěv)
- neznámý, snad konferenciér
- Miloslav Stankuš (doprovodná kyt.)

1963 – Polaris hrál i dixieland

Začátek roku 1964 – hráli v Doubravě v Národním domě

THE SPIDERS 1963 - 1973

Zleva:

- Jaroslav Mazurek (sólová kytara)
- Ladislav Strnadel (doprovod, vokál)
- Oto Malěj (bicí)
- v pokleku Jiří Válek (basa, vokál)

SINK STAR 1964 - 1967

Zleva:

- Svatopluk Křížek (basová kytara)
- Holub (bicí – Rom, žije v Austrálii)
- Ladislav Ivaňuk (doprov. Kytara) †
- **Jiří Škutík** (sólová kytara, zpěv) †
Vychovatel hornických učňů - kapelník.

Učni často hráli v DK Dolu A. Zápotocký v Lazích a na náborech v celé republice.

1964 – kapela OU Dolu Čs. Pionýr I Pavko Korčagina v Havířově.
(Z vystoupení v Havířově v Bezruči)

1966 - dosud

Biq - Beat

THE BATS

Orlová

Bicí	: ŠTĚRBA	Radom. †
Bas kytara	: DOFEK	Jaros.
Dopr. kytara	: BLEJCHARĚ	Jiří †
kytara	: KŘÍŽEK	Svat.

foto
1967

Skupina hrála ponejvíce v Dělnickém domě v Orlově.

IMPRESIONIK 1967 - 1968

Zleva:

- Vontrubová Milada (zpěv)
- Palát Bohuš (kytara, zpěv) †
- Bardoň Věněk (klavír, trubka, vokály)
kapelník – nyní má hudební školu ve Švýcarsku
- Holtzer Roman (baskytara)

Dále v kapele hráli, ale nejsou na snímku:

- Gavlas Radek (tenorsaxofon)
- Janas Jaroslav (tenorsaxofon)
- Rašík Vladek „Gomulka“ (bicí)

Kapela již byla více popová, i když hudebníci v ní angažovaní dříve hráli jazz a rock.

Kapela hrála v restauraci Na Špici na rozhraní Orlové - Poruby, Rychvaldu a Petřvaldu.

Foto z podzimu 1969 - The Mobs s manažerem a příznivci.

Hráli ve „Staré sokolovně“ v Orlové na Kopaninách.

THE MOBS 1968 - 1971

Vzadu zleva:

- Marie Mžíková – fanyнка, žije v Řecku
- Miroslav Javorek (bicí) †
- Karel Parchantský (zpěv)
- Ladislav Tomanec (manažer)

V pokleku zleva:

- Eduard Svačina (basová kytara)
- Jaroslav Adámek - příznivce
- Zdeňka Kolosová - fanyнка
- neznámý fotograf snad ze ZK Dolu Doubrava
- Zdeněk Slabý (sólová kytara)
- Jaroslav Puhr (doprovodná kytara, zpěv)

S The Mobs nějaký čas vystupovala skupina The Drink Kings z Orlové. Zpěvákem byl charismatický beatmen přezdívkou "Sibila" a na kytaru hrál jeho kamarád Svatopluk Guziur.

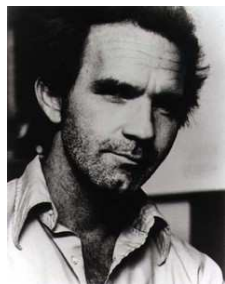
Bohužel fotografie není k dispozici.

Podobných skupin na Orlovsku vznikalo více, ale jen tyto se propracovaly k veřejným vystoupením. Za zmínku stojí skupina mládežníků, která se scházela ke zkouškám v mládežnické klubovně zřízené v polovině dřevěného domku naproti závodní stodole u Národní školy v Orlové 2 Lazích nedaleko hostince U Vojtka. V druhé polovině bydlela stará paní. Domky byly dva původně pro vdovy z přilehlé koksárenské kolonie. V 2. domku bydleli cikáni. Mezi stodolou a klubovnou byl pláček na fotbálek. Nejprve v uvolněném bytě byl spolek holubářů a po jeho zrušení měly být prostory využívány uličním výborem KSČ. Ten se však nastěhoval do nedaleké zrušené školky a objekt dostali mládežníci. Klubovna měla dvě místnosti, malou a velkou. V malé byla zřízena posilovna a ve velké se zkoušelo. Chodili tam kluci i z kolonií za lesem v Karviné. Komunisté tam „zapomněli“ gramofonové rádio s rozhlasem po drátě, který ozvučoval oblast koksárenských kolonií a až hornickou kolonii Na Kopci. Jednou si mládež v klubovně pouštěla písně z filmu Limonádový Joe. Jednu píseň doprovázely vystřely kovbojů a v koloniích byl z toho poprask. Bylo to v době intervence vojsk Varšavské smlouvy v r. 1968. Lidé si mysleli, že výstřely k písni nepatří a dostávají se do mikrofonu oknem z ulice. Od té doby bylo zařízení zapečetěno, a tak mládež přišla o výkonný zesilovač. Mládežníci měli svou klubovou vlajku, kterou ušila máma Josefa Niesgody. Byla žlutá, saténová s uvnitř všítným velkým H (hippies). Když přišli Rusi, vyvěsili ji na protest na půl žerdi, ale pro velké pozdvižení v kolonii ji museli sundat. Nutno připomenout, že v kolonii bydleli vesměs staří dělníci, kteří pro tyto věci neměli pochopení. Bezejmennou skupinu tvořil Pavel Olšar (1950), Karviňáci Polda Zym, bratři Chalupkové a další, kteří všichni byli starší než Pavel. Vrcholem jejich snažení bylo vystoupení pro pionýry na nějaké besedě v tělocvičně ZDŠ v Karviné u šachty Jindřich, kde zahráli Hej Jude a něco od Olympiku. Škola měla vlastní aparaturu i bubny. Skupina ztroskotala z finančních důvodů na nekvalitní aparatuře. Např. reproduktory sundávali v kolonii ze sloupů. Větší úspěch zaznamenali kulturisté a vzpěrači z posilovny. Těm stačilo kus železa a pevná vůle. Vzpěrač Boleslav Pachol z Karviné získal titul Zasloužilý mistr sportu. Reprezentoval v letech 1970-1976 a umístoval se do 8. místa. V letech 1970, 1974, 1975, 1976 byl mistr ČSSR. Na ME Masters v r. 1973 získal bronz a na OH v Montrealu v r. 1976 v HK do 52 kg za 217,5 kg (95; 122,5) byl sedmý.

Jednou na zkoušku The Mobs přišla do Závodního klubu Dolu Doubrava parta kluků z Orlové, kteří hráli a zkoušeli doma ve sklepě. Vedl je nějaký Zarembo. Na zkoušce zahráli několik přejatých skladeb od českých skupin. Všechny skladby a v daleko lepším provedení hráli v té době i Mobs. Po kritice se Zarembova skupina v klubovně už nikdy neobjevila a pravděpodobně ukončila činnost.

Bigbeatovou skupinu se snažil založit v roce 1966 se třemi kamarády i Jan Korynta (1950) z kolonie Pod lipou v Orlové. Nacvičovali ve „Staré sokolovně“ (Závodní klub Dolu Doubrava), ale k veřejným vystoupením se nepropracovali. *Sepsáno dle pamětníků. –sdur–*

AUTOR CLAPTONOVY "AFTER MIDNIGHT" PODLEHL INFARKTU

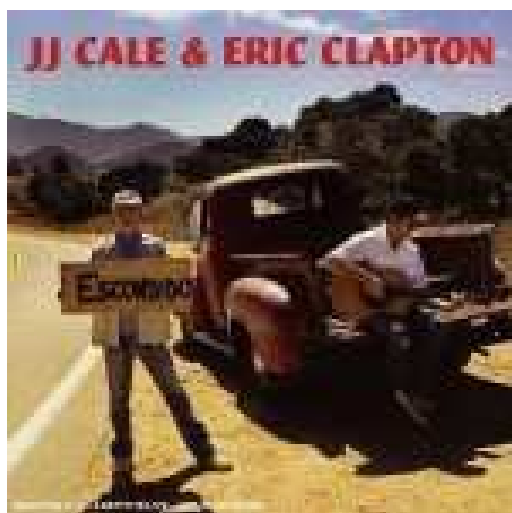
V pátek 26. července 2013 zemřel v Scripps Hospital v LA Jolla v Kalifornii na infarkt vlivný americký zpěvák, skladatel, kytarista a hudebník JJ Cale, který byl širokou veřejností považován za nejvšestrannějšího hudebníka své doby. JJ Cale, rodným jménem John Weldon Cale se narodil 5. prosince 1938 v Oklahoma City ve státě Oklahoma.

Zajímavá je historie s psaním jeho jména. Na konci 60. let minulého století musel upravit jméno na JJ, aby nedocházelo k záměně s tehdy slavnějším jmenovcem Johnem Caleem, který hrál s Velvet Underground. Způsobilo to však značnou odlišnost v používání zkratk JJ ve sdělovacích prostředcích. Uvádí se, že se psaní jména JJ Cale vyskytuje až ve 24 verzích. Zkratka ve verzi JJ znamená pseudonym Jean-Jacques. JJ Cale se na přelomu 50. a 60. let přestěhoval do centra country hudby, Nashvillu. Je považován za hlavního představitele hudebního stylu Tulsa Sound, který je směsicí blues, rhythm and blues, country a jazzu. V této směsici stylů je možné vyposlechnout i další stylové vlivy jako cajun, americana, swamp rock a red dirty.

Svou první singlovku „It's A Go-Go Place/Dick Tracy“, stejně jako další dvě, vydává u Liberty Records (F.55840) v roce 1965. V roce 1966 Cale s kapelou Leathercoated Minds natočil album „A Trip Down Sunset“ (Viva V.36003), které zcela zapadlo. Dnes je však vysoce ceněným sběratelským artiklem. Sťhuje se do Los Angeles, kde se seznamuje s Leonem Russellem, majitelem gramofonové firmy Shelter Records, u které v období 1972-82 vydává sedm alb: Naturally (SHE 712, 1972), Really (SR 2123, 1972), Okie (SR 2107, 1974), Troubadour (SRL 52002, 1976), 5 (SR 3163, 1979), Shades (MCA 5158, 1981) a Grasshopper (SRM 1-4038, 1982). Důležité je dvojalbum nahrané v roce 2006 společně s Ericem Claptonem „Road To Escondido“ (Reprise 44418 1.2), které bylo o dva roky později nominované na cenu Grammy za nejlepší blueasovou nahrávku roku a poslední, v pořadí sedmnácté Caleovo album „Roll On“ (Rounder Rec. 11661.3258 1.2) r. 2009.

Cale vyrůstal na memphiském blues a starém rockabilly. Jeho vzory byli Les Paul, Chuck Berry nebo Chet Atkins a přesto, že se je zpočátku snažil napodobovat, tak dokázal najít svůj vlastní hudební styl. Hrál nejdříve po barech, účinkoval se swingovými, ale i rockovými skupinami. Živil se také jako studiový technik a studiový hráč na kytaru. Do té doby nebyl znám širší posluchačské veřejnosti. Až seznámení s Leonem Russellem, který se mu stal přítelem na celý život, a skladba "After Midnight", kterou na podzim roku 1970 převzal a proslavil Eric Clapton, způsobila, že Cale se stal v hudební světě známějším. Jeho skladby přebírali další umělci. Clapton ještě přidal písně „Cocaine“, „I'll Make Love To You“, „Travelin' Light“ nebo nejnovější „Angel“, skladbu „I Got The Same Old Blues“ hráli Freddie King, Bobby Bland, Lynyrd Skynyrd, Captain Beefheart a už zmiňovaný Clapton. Lynyrd Skynyrd ještě převzali skladbu „Call Me The Breeze“ a „Bringing It Back“. Caleovy skladby hráli také Santana, The Allman Brothers Band, Johnny Cash, The Band nebo Chet Atkins.

JJ Cale byl velice plachý a skromný člověk, který nikdy netoužil po slávě. Proslavili ho jiní zpopularizováním jeho písní. Eric Clapton ho označoval za člověka, kterého si váží nejvíc na celém světě. Neil Young o Caleovi prohlásil, že ho považuje hned po Hendrixovi za druhého nejlepšího kytaristu. Mezi hudebníky se Cale těšil nezměrné úctě a slávě. Jediným oceněním, kterého se Cale dožil, byla nominace na zařazení do síně slávy Nashville Songwriters Hall Of Fame.

Poslední album

Zdroje : internet, Record Collector

Zpracoval : Zdeněk Rada

